

Reakcija Industrijskog sindikata Srbije, na tekst objavljen u rubrici „Ekonomija“, Politika 11.06.2012.god. pod nazivom: Poslodavci protiv socijalističkih tekovina, u kojem se zahteva izmene Zakona o radu i uvođenje još fleksibilnijeg rada.

Sve češće i sve učestalije, u raznim medijima pojavljuje se teza da je sadašnja radna regulativa sadržana u aktuelnom Zakonu o radu, glavna prepreka novom zapošljavanju. Kao i u naslovu u Politici, često se analogija povlači sa vremenom socijalizma i njegovim tekovinama.

Iako Srbija ima najnižu prosečnu zaradu u regionu i da zarade u prerađivačkoj industriji daleko zaostaju za prosečnom zaradom, uspostavlja se teza: da kada bi se prihvatili zahtevi Unije poslodavaca Srbije, Privredne komore Srbije, Američke privredne komore, Saveta stranih investitora, Srpske asocijacije menadžera, NALED-a i izmenio Zakon o radu i uveli fleksibilni oblici rada onako kako oni predlažu, Srbija i njena privreda rešili bi sve probleme i procvetali bi. Pozvati se još na socijalističke tekovine, smešno je i naivno. Ali nije naivno kada te zahteve podrži aktuelni Ministar rada, deklarisan socijaldemokrata. Predlozi sadržani u tekstu zamagljuje suštinu problema srpske privrede i predstavljaju pokušaj da se pažnja skrene sa glavnog problema, katastrofalno sprovedene privatizacije. Mazohistički uporno se beži od suočavanja sa bolnom istinom da je sprovedeni postupak privatizacije u kojoj je mali broj bivših „društveno političkih radnika“ došao u posed gotovo kompletne privrede. Cilj njihovog posedovanja srpskih preduzeća, čast izuzecima koji su retki, nije bilo razvoj i unapređenje rada preduzeća već imovina i posedovanje određenih lokacija na kojima se preduzeća nalaze. Računalo se i još se računa, na izvlačenje kapitala a onda dalja preprodaja onog što je preostalo. Neretko, to što je preostalo vraća se državi da trlja glavu. To se nije dogodilo slučajno, iz nehata. Dogodilo se uz svesrdnu pomoć „stručnjaka“, „eksperata raznih profila“, „ekonomskih analitičara“ koji su to bili i u socijalističko vreme samo pod drugim nazivima. Ovako sprovedena privatizacija dovela je do toga da je Srbija izbrisana sa mape industrijskih zemalja. Tu ne pomaže zalaganje za fleksibilnim oblicima zapošljavanja. Radna mesta su igubljena zbog uništavanja preduzeća, bila ona fleksibilna ili nefleksibilna. Ali se zato razvila čitava jedna „fleksibilna privreda“ ili siva zona, u kojoj radi oko pola miliona ljudi, bez ikakvih prava i van svakog domašaja države. Ni jedan ozbiljni poslodavac neće zaposliti novog radnika bez velike nužde, enormnog povećanja obima posla ili hitnosti isporuke robe, a toga u Srbiji nema.

Zakon o radu nije smetnja i nije rešenje. Rešenje je u suočavanju sa pogubnim posledicama privatizacije, definisanjem nove industrijske politike, jasnim merama za njeno sprovođenje i jasnim pravilima igre za sve privredne subjekte. Ali šta bi onda radila čitava jedna grana „eksperata“, „savetnika“, „analitičara“, „ekonomskih stručnjaka“ koja svoje postojanje i biznis duguju propasti srpske privrede. Sve dok ovi „eksperti“ budu vodili glavnu reč nema napretka i nema novog zapošljavanja. Naprotiv, nastaviće se sa daljim otpuštanjima.